

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR - ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechi 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiuni-uite:* Jeanne Brun cu Gh. Pătrașcu. — *secțiunea I:* Nicolae și Ion C. Mihail cu G. N. Răiculescu.

Curtea de apel din București, secțiunea I: Ion Dumitrescu cu Ministerul de finanțe.

Curtea de apel din Iași, secțiunea II: Bereu Aronovici cu Iancu Lazăr și alții.

Tribunalul comercial Ilfov, secția I: A. Bédel cu Honorina Opran și alții.

Tribunalul județului Muscel: M. Hachenjerner cu Dineă Fundea și Ministerul public.

JURISPRUDENȚA STRAINA. — *Curtea de apel din Riom.* — Observațiune de S. R.

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNI-UNITE

Audiența dela 15 Ianuarie 1915

Președinta d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Jeanne Brun cu Gh. Pătrașcu

QUASI-DELICT. — PREJUDICIU — DAUNE. — FAPT ILICIT. — ART. 998 C. CIV.

Din cuprinsul art. 998 c. civ., rezultă că nu orice faptă a omului care cauzează altuia un prejudiciu obligă pe cel care a săvârșit o la repararea prejudiciului; ci pentru ca despăgubirea să fie datorită, se cere ca faptul săvârșit să fie ilicit, adică să constituie o abatere dela principiul fundamental care ne oprește să prejudiciem pe un altul și să se constate că făptuitorul prin greșala sa a pricinuit prejudiciul a cărui reparare se cere.

No. 3. — Respins recursul făcut de Jeanne Brun contra deciziunii No. 99 din 1914, a Curții de apel din Galați, secția II, în proces cu Gh. Pătrașcu. 1)

S-a ascultat citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Al. Alessiu; pe d-l avocat Aurel Ilescu, pentru recurentă, în dezvoltarea motivului de casare; pe d-l avocat Em. Antonescu, pentru intimat, în combateri, și pe d-l procuror-general Sc. Popescu, în concluziuni pentru casarea deciziunii.

Curtea deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat :

«Violarea art. 998 și 999 din codul civil.

«Am trăit cu Gheorghe Pătrașcu, și din această conviețuire a rezultat un copil pe care, după lege, sunt obligată să-l întrețin. Prin fapta lui Pătrașcu, mi s'a creat obligațiuni care sunt pentru mine o sarcină legală.

«Curtea de fond, prin deciziunea atacată, dată cu majoritate de voturi, recunoaște faptele. Și din aceleași fapte minoritatea mi dă dreptate și condamnă pe Pătrașcu, iar majoritatea, pe motiv că conviețuirea, chiar în afară de căsătorie, constituie totuși un fapt absolut licit. pe temeiul căruia nu se poate întemeia o acțiune în daune.

Instanța de fond interpretează greșit art. 998 și 999 c. civ., care stabilește că fapta omului, oricare ar fi ea, care cauzează altuia un prejudiciu, dă drept prejudiciatului de a cere daune».

Având în vedere că, din decizia adusă în recurs se constată că recurenta Jeanne Brun, a chemat în judecată pe intimatul G. Pătrașcu, pentru a fi obligat să-i plătească ca despăgubire suma de 20.000 lei, motivându-și acțiunea pe faptul că fiind sedusă de intimat prin promisiuni de căsătorie, a trăit cu

1) Vezi *Dreptul*, No. 66, din 1914, pag. 523 N. R

dânsul timp îndelungat, după care a părăsit-o cu o fetiță de 5 ani, eșită din această conviețuire, aducându-i prin aceasta pagube morale și materiale, pe care trebuie să le repare în bani conform art. 998 c. civ.; că această acțiune admisă în parte de tribunal, a fost respinsă în totul de Curtea de apel din București, prin deciziunea No. 152 din 1913²⁾; că, această Inaltă Curte, secția I, casând decizia Curței de apel³⁾, afacerea a fost trimisă în cercetarea și judecata Curței de apel din Galați, care a dat aceeași soluțiune procesului ca și Curtea de apel din București;

Că, recurenta făcând recurs în contra deciziunii Curței de apel din Galați, și întemeindu-și recursul pe aceleași motive pentru care a fost casată deciziunea Curței de apel din București, recursul a fost adus în judecata secțiunilor-unite, conform art. 65 din legea organică a acestei Inalte Curți;

Având în vedere că, instanța de fond, Curtea de apel din Galați, a respins acțiunea în despăgubire îndreptată de recurentă în contra intimatului, motivând că conviețuirea dintre părți, în timpul căreia s'a născut o fetiță, urmată de abandonul recurentei, de către intimat, nu poate să dea loc în favoarea recurentei la o acțiune în despăgubire în contra intimatului lipsind în speță elementul fundamental al unei asemenea acțiuni, cerut de art. 998 din codul civil, greșala din partea intimatului, adică din partea celui chemat la răspundere;

Văzând art. 998 c. civ., pe dispozițiunile căruia recurenta și-a întemeiat această acțiune în despăgubire;

Considerând că, rezultă în adevăr din dispozițiunile acestui text de lege că nu orice faptă a omului care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe cel care a săvârșit-o la repararea prejudiciului, ci, pentru ca despăgubirea să fie datorită, se cere ca faptul săvârșit să fie ilicit, adică o abatere delă principiul fundamental care ne oprește ca să prejudiciem pe un altul și să se constate că făptuitorul prin greșala sa, a pricinuit prejudiciul a cărui reparare se cere;

Considerând că, Curtea de apel din Galați, exami-

nând toate actele ce i-au fost supuse și toate în prejurările cauzei aduse în discuțiune de părți înaintea sa, și-a făcut convingerea că, în speță, nu poate fi seducere, de oarece nu rezultă din nimic pentru acea instanță că intimatul ar fi întrebuințat manopere frauduloase ca să determine pe recurentă a conviețui cu dânsul, să se abandoneze lui, sau că recurenta s'ar fi găsit la acea epocă într'o etate fragedă, fără experiență, ca astfel încrezătoare în promisiunile intimatului, să fi căzut victima acelor promisiuni și a stăruințelor lui; că, din contra, instanța de fond constată că recurenta, cu o voință liberă și reflectată, s'a abandonat dorințelor intimatului, și că, prin urmare, și-a dat bine seamă de actul ce făcea și de consecințele lui firești;

Considerând că, față cu aceste constatări suverane de fapt, când Curtea de apel declară prin decizia adusă în recurs că prejudiciul de care se plânge recurenta nu poate fi consecința unei greșeli imputabile intimatului în recurs și în consecință respinge ca neîntemeiată acțiunea în despăgubire a recurentei, nu numai că n'a violat art. 998 c. civ., ci, din contra, a făcut în speță aplicațiunea adevăratelor principii de drept.

Pentru aceste motive, respinge.

SECȚIUNEA I

Audiența dela 24 Noembrie 1914

Președința d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Nicolae și Ion C. Mihail cu G. N. Răiculescu

EMBATIC. — VIE. — DISTRUGERE PRIN FILOXERĂ. — DACA ATRAGE DESFİNȚAREA EMBATICULUI. EMBATICAR. — TERMEN PENTRU REPLANTAREA VIEI. — ART. 1, CAP. V. PARTEA IIL, C. CARAGEA ȘI ART. 5, CAP. VI, ACELASĂ COD. — ART. 5, C. IPSILANTE.

Distrugerea unei vie în embatic, din cauză de forță majoră, cum este filoxera, nu atrage de drept desfînțarea embaticului, ci judecata după reclamația proprietarului, apreciind împrejurările, este datoare să acorde embaticarului un termen, pentru replantarea viei, și numai în caz când nu se conformă acestei îndatoriri să declare embaticul desfînțat.

No. 553. — Respins recursul făcut de Nicolae și Ion C. Mihail, contra sentinței No. 334 din 1911, a tribunalului Dolj, secția I, în proces cu G. N. Răiculescu

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier V. Bossy; pe d-l avocat Missir, pentru recurent, în dezvoltarea motivului rămas în divergență; pe d-l procuror-general Sc. Popescu, în concluziuni puse pentru respingere.

2) Vezi *Dreptul*, No. 57 din 1913, pag. 597, N. R.

3) Vezi *Dreptul*, No. 26 din 1914, pag. 204, N. R.

Curtea deliberând,

Asupra motivului III de casare, singurul rămas în divergență :

«Greșită interpretare a art. 4 și 5 din codul Caragea, p. 3, cap. V, dela săditi, combinat cu art. 1415 c. civ., și cu principiile generale din acelaș cod, că atunci când lucrul piere, contractul se reziliază.

«Curtea admite că embaticul viei subsistă chiar dacă via s'ar distruge din caz de forță majoră și se poate reînființa prin replantare sub imperiul codului civil actual».

Având în vedere că, prin sentința supusă recursului, tribunalul, judecând ca instanță de apel, a admis acțiunea prin care intimatul în recurs a revendicat dela C. N. Mihail, autorul recurențelor, dreptul de embatic asupra două bucăți de pământ în întindere de un hectar situate în plaiul Crușova, județul Dolj ;

Având în vedere că, chestiunea de drept rezolvată de instanța de fond și dedusă în judecata acestei Inalte Curți prin motivul III de casare este de a se ști dacă distrugerea viei de filoxeră atrage de drept desființarea contractului de embatic ;

Considerând că, din chiar textul art. 1, cap V, partea III, din codul Caragea, referitor la embatic care definește că, embaticul este un fel de închiriere, în virtutea căreia concesionarul este obligat să zidească sau să sădească folosindu-se de acea zidire sau sădire într'un timp nelimitat, în schimbul unei prestațiuni în bani sau în natură, rezultă, atât caracterul de perpetuitate al unui asemenea contract cât și obiectul asupra căruia se exercită dreptul de embatic și care nu este decât pământul ;

Că, și din art. 5 de sub acelaș capitol, care regulează ce se va întâmpla în caz când zidirea va arde sau se va dărâma, rezultă de asemenea că obiectul dreptului de embatic este pământul, iar nu sădirea, căci prescrie că, în asemenea caz, locul rămâne slohod în stăpânirea proprietarului, cu alte cuvinte că terenul nu mai este supus sarcinei embaticare care îl grevă ;

Că, odată stabilit care este caracterul și obiectul dreptului de embatic, rămâne a se examina care este soarta contractului de embatic în caz când zidirea sau sădirea dispăre, dacă acest fapt atrage *ipso jure* desființarea contractului de embatic ;

Considerând că vechile legiuri care au organizat embaticul, ținând seamă de caracterul acestui drept

special și de necesitatea înființării lui în acele timpuri, când lipsa de brațe pentru cultivarea pământurilor era foarte mult simțită, n'au prescris desființarea embaticului în cazul când embaticarul părăsea via lui în trei ani deplin nelucrată, ceea ce echivală cu desființarea viei, căci necultivată atât timp nu mai putea să dea nici un rod, ci judecata, în urma unei reclamații a stăpânului pământului era datoare să dea embaticarului un soroc de un an și dacă embaticarul nu o lucră nici într'acel an, atunci via trecea în stăpânirea stăpânului pământului, adică se desființa embaticul, însă acele termene de trei ani și de unul nu erau operante în caz de vr'o întâmplare de mare nevoie, adică când justifica embaticarul cazul de forță majoră care l'a împiedicat să cultive via (art. 5 din codul Ipsilante, sub capitolul „cele drepte ale stăpânilor moșiilor ;

Considerând că legiuirea Caragea n'a derogat în nimic dela acest principiu al legiurilor anterioare referitor la urmările distrugerii viilor în embatic, căci sediul materiei nu trebuie căutat și nici nu se găsește în dispozițiunile art. 5 al legiurii Caragea, care se ocupă de efectele disparițiunii zidirei, ci codul Caragea regulează materia în art. 10 de sub capitolul VI pentru clacă, care nu este decât o reproducere a dispozițiunilor din codul Ipsilante, analizate mai sus și după care distrugerea unei vii în embatic, din cauză de forță majoră, cum este filoxera nu atrage de drept desființarea embaticului, ci judecata după reclamația proprietarului, apreciind împrejurările, este datoare să acorde embaticarului termen pentru replantarea viei și numai în caz când nu se conformă acestei îndatoriri să declare embaticul desființat ;

Că, în speță, tribunalul hotărând astfel, departe de a viola articolele citate în motivul de casare, a făcut o justă aplicare a textelor și a principiilor ce regulează materia embaticului ;

Că, prin urmare, motidul de casare nefiind fondat, recursul cată să fie respins ;

Pentru aceste motive, respinge

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 15 Decembrie 1914

Președința d-lui Ar. Alexandrescu, consilier

Ion Dumitrescu cu Ministerul de finanțe

NERETROACTIVITATEA LEGILOR. — DREPT CĂȘTIGAT. — SIMPLĂ EXPECTATIVĂ — ART. 1 C. CIV.
PENSUNE — SIMPLĂ EXPECTATIVĂ. — LEGE NOUĂ. — RETROACTIVITATE. — ART. 1 C. CIV.

1° Prin drept căștigat se înțelege acele facultăți legale cari derivând dintr'un drept, sunt deja

exercitate, în deosebire de simpla expectativă care cuprinde acele facultăți pe care persoana nu le-a exercitat încă până în momentul modificării noii legislațiuni.

2° Dreptul la pensie atâta timp cât nu s'a cerut lichidarea lui, nu constituie un drept câștigat ci o simplă expectativă, astfel că dispozițiunile legislative ce au a fi aplicate sunt acele ale legii în vigoare în momentul când se cere lichidarea dreptului, iar nu acele din momentul când s'a născut acel drept.

No. 237. — Respins apelul făcut de Ion Dumitrescu, contra deciziei No. 845 din 1914, a comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie, în proces cu Ministerul de finanțe.

S'au ascultat d-nii avocați B. Dimitropol, pentru apelant, și Al. Zăuceanu, din partea Statului.

Curtea.

Asupra opozițiunii lui Ion Dumitrescu, făcută prin petiția înregistrată la No. 9405 din 1914, contra deciziei acestei Curți, cu No. 3504 din 1914, prin care i s'a respins apelul ca nesuștinut în contra deciziei cu No. 845 din 1914, a comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie;

Având în vedere că prin această decizie, comisiunea a respins cererea apelantului Ion Dumitrescu, de a fi înscris la pensie;

Având în vedere că, din desbaterile orale urmate în instanță, actele prezentate cum și din concluziunile scrise depuse de părți se constată: că, Ion Dumitrescu, a intrat în serviciul căilor ferate române, la 16 Noembrie 1887, și a continuat fiind în funcțiune în această administrație până la 16 Noembrie, 1897, când direcția căilor ferate l-a destituit; că, după art. 7 din statutele Cassei de pensii a căilor ferate, atunci în vigoare, funcționarul care are 10 ani de serviciu, poate dobândi dreptul la pensie, între alte cazuri, când este destituit și va avea vârsta de 54 ani; că, Ion Dumitrescu, pe temeiul acestei dispozițiuni, cere în anul 1898, a fi înscris la pensie, cerere ce a fost respinsă întrucât nu avea împlinită vârsta; că, posterior în 1902, legea pensiunilor s'a modificat, introducându-se în actuala lege dispozițiunea art. 24, prin care se prevede că drepturile la pensie nu se pot obține decât după un termen de serviciu de cel puțin 15 ani împliniți; că Ion Dumitrescu, împlinind acum vârsta de 54 ani, cere din nou înscrierea la pensie, ce a fost res-

pinsă prin decizia cu No. 845 din 1914, a comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie și care prin acest apel este dedusă judecății acestei Curți;

Având în vedere că Ion Dumitrescu, susține în sprijinirea cererii sale, că pensiunile se regulează după legea în vigoare în momentul când s'a născut dreptul; or după acea lege, cerându-se 10 ani de serviciu, avea un drept câștigat, iar legea nouă dispunând pe viitor și neavând efect retroactiv, urmează a i se lichida dreptul la pensie conform vechei legi;

Că, chiar presupunând că dreptul la pensie trebuie lichidat după legea în vigoare când se face cererea, totuși statutele cassei de pensii a căilor ferate, neavând caracter de lege, ci un contract intervenit între Direcția căilor ferate și funcționarii săi, drepturile isvorâte din aceste contracte, fiind drepturi patrimoniale, sunt la adăpostul fluctuațiunilor legislațiilor, legile noi neavând efect retroactiv asupra lor; că prin urmare și pentru acest temeiu cererea sa este fondată;

Având în vedere că ministerul de finanțe se opune la această cerere și susține în primul rând că speranța dreptului la pensie neconstituind un drept câștigat, dreptul la pensie trebuie lichidat, după legea în vigoare când se făcea cererea, în al doilea rând, admitând că discuție ar putea să existe, ea încetează de a mai avea loc, întrucât legiuitorul prin art. 56 prevede expres că toate înscrierile noi chiar cerute anterior se vor lichida după legea în vigoare, și în al treilea rând, că statutele de pensii ale căilor ferate române nu sunt convențiuni intervenite între direcția căilor ferate și funcționarii săi, ci regulamente care au caracter de lege, care le poate modifica și care de altfel le-a abrogat prin dispozițiunile art. 68 din legea generală de pensii;

Având în vedere că, în principiu, orice lege nouă constituie, în ideia puterii dela care emană, un progres asupra legislației vechi și interesul social exige ca legislația cea mai recentă să-și producă efectul său binefăcător, să fie pe cât se poate de îndată aplicat; că această aplicare a legii va jicni oarecare interese private, poate înșela oarecare speranțe, se poate, dar progresul se realizează cu asemenea sacrificii și nimeni nu se poate pretinde realmente

păgubit prin această întindere a legii din momentul ce nu i se ridică un drept câștigat;

Având în vedere că, acesta fiind principiul aplicațiunii retroactivității legilor, urmează a se vedea ce se înțelege prin drept câștigat;

Având în vedere că, în cuvântul „drept” legea recunoaște aptitudini, creiază facultăți de cari, în general, lasă liber de a uza sau nu, atâta timp cât nu s'au utilizat aceste aptitudini, există un drept în acest sens, numai că suntem apti a-l dobândi după modul determinat, dar el nu devine dobândit decât când s'a recurs la dânsul și că aptitudinea noastră de fapt s'a manifestat prin actul necesar pentru utilizarea lui; trebuie dar distins între dreptul el însuși și drepturile sau facultățile ce derivă din el, cel exercitat constituie un veritabil drept câștigat, celălalt, atâta timp cât puțin cât nu a făcut obiectul unui act de exercițiu constituie o expectativă; prin urmare, prin «drept câștigat» se înțelege facultățile legale deja exercitate, iar prin expectativă, acele facultăți ce nu au fost exercitate până în momentul modificării legislațiunii;

Având în vedere că, dacă aceasta este natura dreptului câștigat, este cert că dreptul de pensie, atâta timp cât nu s'a cerut lichidarea lui, constituie, nu un drept câștigat, ci o expectativă, și în asemenea condițiuni, dispozițiile noui legi a pensiunilor urmează a se aplica;

Având în vedere că, conform art. 1 din legea generală de pensuni, dreptul la pensie nu se poate obține de cât pentru un termen de serviciu cel puțin de 15 ani împliniți în condițiunile art. 24 din lege;

Având în vedere că, din certificatele Inaltei Curți de Compturi cu No. 8455 din 1913 și a direcțiunii generale a C. F. R. cu No. 38960 din 1913 se constată că Ion Dumitrescu a servit cu reținere la pensie numai 10 ani și 9 luni;

Că dar, așa fiind, întrucât reclamantul Ion Dumitrescu nu dovedește că a servit 15 ani împliniți în administrația căilor ferate, cererea sa este nefondată;

Având în vedere că, Ion Dumitrescu mai susține că statutele casei de pensuni a căilor ferate, fiind un contract intervenit între direcția căilor ferate și funcționarii săi, drepturile isvorâte din acest contract fiind drepturi patrimoniale, legile noui, neavând efect retroactiv asupra lor, aceste obligațiuni urmează a se exercita;

Având în vedere că, statutele casei de pensuni a căilor ferate prin modul cum sunt întocmite, nu constituie o convenție intervenită între direcția generală a căilor ferate și funcționarii săi, ci un regulament de exploatare a acestei administrații, care, ca orice

alt regulament al unei alte administrații publice a statului, nu este de cât o dezvoltare a principiului legii, ce face parte integrantă dintr'ansa și care ea și ea are aceleași caractere, aceiași putere de lege;

Având în vedere că, este așa de adevărat că asemenea statute nu sunt convențiuni între autoritățile publice și funcționarii de care depind, ci regulamente de administrație; că statul le poate modifica și chiar abroga, lucru ce nu ar fi posibil dacă dintr'ânsele ar isvorî drepturi pentru aceștia, ceea ce de altfel s'a și abrogat prin art. 68 din legea generală de pensuni, fără să se fi produs o protestare din partea cuiva;

Că, așa fiind, și acest temel fiind nefondat, această cerere urmează a fi respinsă;

Având în vedere că, din momentul ce, din aceste privințe, această cerere este nefondată, devine fără interes a se mai discuta celălalt motiv invocat de ministerul de finanțe pentru a dovedi netemeinicia ei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l' consilier P. Hagiopol, respinge, etc.

Semnați: Ar. Alexandrescu, Al. Dem., Opreșcu, M. Balș,
P. Hagiopol

CURTEA DE APEL DIN IAȘI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 14 Aprilie 1914

Președinția d-lui Gh. Sturdza, președinte.

Bercu Aronovici cu Iancu Lazăr și alții

CAMBIE. — POSESOR. — GIR. — PROPRIETATEA CAMBIEI. — SUBSCRITOR. — PLATĂ. — OPUNERE. — ART. 309, 321 și 349 c. com.

Posesorul unei cambii girată dovedindu-și proprietatea prin seria neîntreruptă de giruri cari au ajuns până la dânsul, subscriitorul este dator să plătească acelui care se află în posesiunea cambiei chiar dacă ar avea motive de a crede că posesorul deține titlul printr'un abuz, de oarece natura acestui titlu nu-i permite de a opune posesorului excepțiuni, cari nu 'i aparțin personal contra lui, afară numai când 'i s'a făcut opoziție la plată în cazul prevăzut de art. 321 c. com.

Curtea,

Având în vedere apelul lui Bercu Aronovici, în contra sentinței tribunalului Iași, secția III, No. 9 din 1914, prin care s'a respins acțiunea introdusă de Iancu Lazăr în contra Nataliei Dimcea, Lucia Dimcea și Eliza Dimcea, pentru plata sumei de 3.800 lei;

Având în vedere că Iancu Lazăr, prin actul autentificat de tribunalul Iași, secția III, sub No. 3070

din 1913, a cesionat lui Bercu Aronovici, creanța sa de 3.800 lei, în contra sus numitelor, creanță constatată prin 11 cambii semnate de Natalia, Lucia și Eliza Dimcea;

Având în vedere că, toate aceste cambii sunt în ordinul lui Solomon Stein, care le-a girat în alb lui Iancu Lazăr, care la rândul său le-a cesionat lui Bercu Aronovici;

Având în vedere că, Natalia, Lucia și Eliza Dimcea, declară că girul lui S. Stein, de pe cambiile semnate de dănselă este fals;

Având în vedere că, chestinnea care urmează a fi examinată este de a se ști dacă emitentul unei cambii poate opune ultimului posesor falsitatea girului;

Având în vedere că, posesorul unei cambii girată dovedește că e proprietarul ei prin seria neîntreruptă de giruri, cari au ajuns până la dânsul; că, acel care plătește nu-i îndatorat să examineze autenticitatea girurilor, art. 309 c. com.;

Având în vedere că în baza acestui principiu subscriitorul nu numai că are dreptul dar și trebuie să plătească aceluia care se află în posesiunea cambiei, chiar dacă ar avea motive de a crede că posesorul deține titlul printr'un abuz; că, este obligat de a plăti fiindcă natura titlului nu-i permite de a opune posesorului excepțiuni cari nu-i aparțin personal în contra lui (art. 349 c. com.);

Că, prin emiterea titlului, și-a luat angajamentul de a satisface pe titular; că, refuzul său nu poate fi justificat decât atunci când i s'a făcut opoziție la plată în cazul prevăzut de lege (art. 321 c. com.);

Având în vedere că incidentul ridicat de părât e nefondat.

Pentru aceste motive, respinge cererea de a se procede la o verificare de scripte.

Semnați: G. Sturdza, Em. Cernătescu, D. Grigorovici,
C. N. Toneanu, D. Volanschi.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

SECȚIUNEA I

Audiența dela 26 Noembrie 1914

Președinta d-lui D. Cernescu, judecător

A. Bedel cu Honorina Opran și alții

PRESCRIPTIE — INTRERUPERE. — ACȚIUNE ÎN JUDECATĂ. — PERIMARE. — ART. 1865, 1867, 1868, 1869 și 1871 C. CIV. — ART. 257 P. CIV.

PRESCRIPTIE. — INTRERUPERE. — ACȚIUNE ÎN JUDECATĂ. — PERIMARE. — ART. 1865, 1867, 1868, 1869 și 1871 C. CIV.

1° Cu toate că prin efectul perimării acțiunea a cărei perimare s'a încuviințat este stinsă și socotită ca și când nu ar fi existat, astfel că o acțiune perimată nu mai poate avea efectul întreruptiv de prescripție și a face ca o a doua acțiune ce s'ar introduce să fie valabilă, totuși pentru aceasta trebuie ca cererea de perimare să se fi făcut înainte de introducerea celei de a doua acțiuni.

2° Perimarea neproducându-și efectele decât

dela data introducerii ei, urmează cu evidență că dacă cererea de perimare a primei acțiuni a fost făcută posterior introducerii celei de a doua acțiuni, această acțiune este valabilă, întrucât dela data înregistrării ei, prima acțiune continua încă de a exista cu efectul ei întreruptiv de prescripție, iar dacă în urmă a fost perimată, a ceastă perimare nu 'și mai poate produce efectele decât dela data cererii ei, când cea de a doua acțiune se găsea valabil introdusă.

No. 929. — S'au ascultat: d-nii avocați Titu Popovici, pentru apelant, și I. Marinescu, pentru intimați.

Tribunalul.

Asupra apelului făcut de A. Bedel, cu petiția înregistrată la No. 23663 din 1914, în contra cărței de judecată cu No. 2270 din 1914, a judecătoriei ocolului II din București, prin care apelantul este condamnat să plătească d-lor Honorina Opran și Louise Baudry-Hervé, suma de 1.811 lei.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile părților;

Având în vedere că, apelantul A. Bedel, susține că rău a fost admisă acțiunea în contra d-sale de către d-l jude de ocol, de oarece suma pretinsă prin acțiune derivă din afacerile comerciale ce au existat între dânsul și defunctul Hervé, reprezentat astăzi prin ficele sale Honorina Opran și Louise Baudry-Hervé, și întrucât dela data exigibilității acestei datorii, până la intentarea acțiunii au trecut mai mult de 10 ani, acțiunea intentată contra sa este prescrisă potrivit art. 945 și 947 c. com.;

Având în vedere că, intimele obiectează că de și acțiunea este comercială, întrucât suma reclamată derivă din afaceri comerciale, totuși apelantul nu mai poate invoca astăzi prescripția, de oarece această prescripție a fost întreruptă prin faptul că înainte de împlinirea termenului de prescripție, una din intime și anume d-na Louise Hervé, intentase aceeaș acțiune pe care apoi a abandonat-o, pentru a intenta împreună cu sora sa d-na Honorina Opran acțiunea de față;

Având în vedere că apelantul A. Bedel, cu toate că recunoaște existența unei acțiuni anterioare împlinirii termenului de prescripție, intentată de d-na Louise Hervé, obiectează însă că aceea acțiune nu poate fi socotită ca întreruptivă de prescripție, în-

trucât a fost perimată și deci urmează a fi socotită ca și cum n'ar fi existat;

Având în vedere că, față de această obiecțiune a apelantului, intimatele deși recunosc perimarea primei acțiuni, susțin totuși că ea și-a produs efectul întreruptiv de prescripție, întrucât perimarea producându-și efectele numai dela data cererei, și în speță cererea de perimarea primei acțiuni fiind introdusă la 18 Noembrie 1913, adică o lună după data intențării celei de a doua acțiuni, care poartă data de 22 Octombrie 1913, în momentul introducerii celei de a doua acțiuni prescripția era întreruptă și deci apelantul nu mai poate invoca azi această excepțiune;

Considerând că, în drept, este necontestat că prin efectul perimării, acțiunea a cărei perimare s'a încuviințat este stinsă și socotită ca și când nu ar fi existat, astfel că o acțiune perimată nu mai poate avea efectul de a întrerupe prescripția și a face ca acțiunea de a doua să fie valabil introdusă, totuși pentru aceasta trebuie ca cererea de perimare să se fi făcut înainte de introducerea celei de a doua acțiuni.

Considerând că, într'adevăr, perimarea neproducându-și efectele decât dela data introducerii ei, urmează cu evidență că dacă cererea de perimare a primei acțiuni a fost făcută posterior introducerii celei de a doua acțiuni, această acțiune este valabilă, întrucât dela data înregistrării ei prima acțiune continuă încă de a exista cu efectul ei întreruptiv de prescripție, iar dacă în urmă a fost perimată, această perimare nu-și mai poate produce efectul decât dela data cererei ei, când cea de a doua acțiune se găsea valabil introdusă;

Având în vedere că, dacă potrivit acestor considerațiuni, prescripția invocată de apelant a fost întreruptă, totuși întrucât în speță este vorba de o creanță care potrivit art. 1060, c. civ., se divide deplin drept între moștenitori, acțiunea intentată contra lui A. Bedel, nu poate fi admisă decât față de d-na Louise Hervé și pentru jumătatea ce i se cuvine din suma reclamată, deoarece numai dânsa a întrerupt prescripția, iar nu și față de d-na Honorina Opran, care figurează numai în acțiunea cea de a doua, când pentru dânsa cursese fără întrerupere termenul de prescripțiune;

Considerând că, astfel fiind, apelul de față urmează

a fi admis în parte și în consecință a se admite acțiunea numai în ce privește pe Louise Baudry Hervé pentru suma de lei 905,90, jumătate din creanța reclamată, cu procente legale dela data intențării acțiunii și până la achitare, oșebit suma de lei 13,20 partea aferentă imputabilă apelantului din taxa și amenda plătită de numita reclamantă la fisc la chitanțele semnate de numitul.

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant V. Rădulescu, admite în parte apelul, etc.

Semnați; D. Cernescu, V. Rădulescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența dela 20 Decembrie 1913

Președinte d-lui Const. Pastia, judecător de ședință

M. Hachenjeler cu Dincă Fundea și Ministerul public.

CALOMNIE. — DEZISTAREA RECLAMANTULUI. — LIPSA ELEMENTULUI INTENTIONAL. — ART. 294 C. PEN.

Acțiunea în calomnie fiind personală și nepuțată: du-se exercită decât numai de către reclamant, parte lezată, ea nu mai poate avea ființă din moment ce acesta declară că s'a împăcat și nu mai are nici o pretențiune, căci prin această dezistare partea ce se pretinde vătămată recunoaște implicit temeinicia imputărilor aduse și ca atare faptul imputat inculpatului nu mai întrunește elementele delictului de calomnie cerute de art. 294 c. pen.

Tribunalul,

Asupra acțiunii publice deschisă direct înaintea tribunalului prin petițiunea înregistrată la No. 8649 din 1913, de către reclamantul Mihalache Hachenjeler din Câmpulung, contra lui Dincă Fundea cu acelaș domiciliu, pentru faptul de calomnie prevăzut și pedepsit de art. 294 și 297 c. pen.;

Auzind concluziunile d-lui substituit și ascultând susținerile părților;

Având în vedere declarațiunea reclamantului făcută azi în instanță, prin care arată că s'a împăcat cu reclamantul și nu mai are nici o pretențiune contra sa;

Având în vedere că se impută inculpatului Dincă Fundea că a calomniat pe reclamantul Mihalache Hachenjeler din Câmpulung, asupra căruia a propus faptul că i-ar fi furat un miel al lui Niculae I. Vișoiu;

Având în vedere că într'adevăr, deși în materie de calomnie acțiunea publică nu poate fi declarată stinsă prin împăcarea părților, totuși nu este însă mai puțin adevărat că prin dezistarea reclamantului dela acțiunea sa se înlătură parte din elementele constitutive ale delictului de calomnie, adică intențiunea calomnioasă a agentului și dănatărea adevărului;

Considerând că, acțiunea în calomnie fiind personală și neputându-se exercita decât numai de către reclamant, parte lezată, ea nu mai poate avea ființă astăzi față de această dezistare, întrucât prin această parte ce se pretinde vătămată recunoaște implicit temeinicia imputărilor aduse, și ca atare faptul imputat inculpatului nu mai întrunește elementele delictului de calomnie cerute de art. 294 c. pen., deci este inutil a se mai audia martorul propus de reclamant și în consecință, inculpatul urmează a fi achitat de faptul ce i se impută;

Că, deci, tribunalul față de toate acestea, urmează a pronunța achitarea în baza art. 10, al. 2 pr. pen.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință Constantin Pastia, în neunire cu concluziunile d-lui supstituit, achită.

Semnați: C. Pastia, E. Patraulea.

JURISPRUDENȚA STRAINĂ

CURTREA DE APEL DIN RIOM

3 Mai 1913

DUBLU ORIGINAL. — MENȚIUNE (LIPSĂ DE) — NULȚATE. — ÎNCEPUT DE DOVADĂ SCRISĂ. — ART. 1325 ȘI 1347 C. CIV. FR. (ART. 1179 ȘI 1197 C. CIV. ROM.).

INCHIRIERE (CONTRACT DE). — PROBĂ TESTIMONIALĂ. — PROBĂ SCRISĂ. — DUBLU ORIGINAL. — MENȚIUNE (LIPSĂ DE). — ART. 1325, 1347 ȘI 1715 C. CIV. FR. (ART. 1179, 1197 ȘI 1416 C. CIV. ROM.).

1° Convenția sinalagmatică, constatată printr'un act sub semnătură privată care, contrariu prescripțiilor art. 1325 c. civ. (art. 1179 c. civ. rom.), nu poartă mențiunea numărului exemplarelor ce s'au făcut, nu este nulă; instrumentul singur e viciat, și reclamantul poate face dovada convenției.

Prin urmare, actul sub semnătură privată, neregulat din lipsa mențiunei dublului original,

poate servi ca început de dovadă scrisă, făcând admisibilă proba cu martori.

2° Proba testimonială fiind interzisă în materie de închiriere, nu se poate invoca, în scop de a face dovada existenței contractului, un început de probă scrisă trasă dintr'un contract scris al cărui original nu poartă mențiunea numărului exemplarelor în care a fost făcut.

(*Pand. fr. pér.*, 1914. 2. 118).

Observațiune. — Este un punct constant că un act sub semnătură privată poate servi de început de dovadă scrisă, deși nu îndeplinește condițiunile de formă cerute de lege pentru validitatea lui (Vezi în acest sens numeroasele autorități citate de d-l D. Alexandresco în coment. sale, t. 7, p. 199 text și nota 1, cum și decizia casației, s. I din 13 Ian. 1915 în *Dreptul* No. 14 din 1915). Dăr acest principiu nu poate găsi aplicație, când convenția constatată în înscrisul sub semnătură privată neregulat este un contract de înscriere (C. Nancy, 9 Ian. 1907, *Pand. pér.*, 1908. 2. 314 și nota). În adevăr, art. 1416 interzice proba testimonială pentru existența unui contract de închiriere verbal care n'a primit nici o punere în lucrare și jurisprudența a interpretat acest text foarte riguros, decizând că proibițiunea, care trebuie întinsă și la dovada prin prezumții, urmează să fie înțeleasă în sensul că proba cu martori sau prezumțiuni nu este admisă chiar când ar fi un început de dovadă scrisă. Chestiunea e însă controversată (V. D. Alexandresco, II, op. cit., p. 253 și numeroasele autorități citate în nota 1).

S. R.

BIBLIOGRAFIE

A apărut tomul al XI-lea al

„Dreptului civil român“

(ultimul) de d-l profesor

D. ALEXANDRESCO

Acest volum cuprinde *Prescripția în materie civilă, în materie comercială și în materie penală.*

N. B. — *Opera monumentală a profesorului dela Iași, care astăzi se găsește în toate mânele, este astfel desăvârșită și completă.*

Tabla analitică a acestui volum (ultimul) cuprinde 8 coli și 1/2 de tipar.

Prețul acestui volum este de **18 Lei.**